La nit que mai més oblidaran Maxi Villa i Bambo

Els dos jugadors del Peralada es feliciten pel seu debut oficial amb el Girona i ho interpreten com «un pas més» per intentar arribar a l'elit

La Copa, una temporada més, passa de llarg per al Girona. Amb els anys, d'aquesta temporada, la del debut a Primera, en quedarà la victòria contra el Madrid, la bona ratxa de resultats i les emocions que encara falten per gaudir, a l'espera de celebrar la permanència, quan tot just s'ha cobert un terç de LaLliga. Que el Girona va caure a setzens contra el Llevant possiblement no se'n recordarà gaire ningú. Però per dos joves jugadors del Peralada, la nit del 28 de novembre de 2017 al Ciutat de València serà per sempre més inoblidable. Camí de convertir-se en futbolistes professionals, d'arribar a l'elit com havien somiat des que eren nens, Pablo Machín [http://www.diaridegirona.cat/tags/pablo-machin.html] els va fer debutar abans-d'ahir en partit oficial amb el Girona contra el Llevant. I això queda per sempre. «Va ser una experiència que mai oblidaré. No sé fins on arribaré en el futbol, però aquest partit el tindré sempre en el record», confessava ahir Bambo Diaby, central de 19 anys (en fa 20 el mes que ve), nascut al Senegal, format al Maresme des de ben petit, i que ara juga al Peralada cedit pel Sampdoria.

Bambo va saltar al camp al minut 25 substituint un Carles Planas [http://www.diaridegirona.cat/tags/carles-planas.html] que havia quedat grogui per la patacada rebuda al cap en un xoc amb Boateng. Amb prou feines va tenir temps per escalfar-se que ja era sobre la gespa. Explica que, encara a la banqueta, «vaig patir per en Carles, espero que es recuperi i aviat pugui tornar a estar amb l'equip». En qüestió de pocs minuts, tot es va precipitar. I d'un lleu escalfament va passar a ser a la banda, preparat per estrenar-se a la Copa, amb un Girona de Primera Divisió [http://www.diaridegirona.cat/esports/futbol/primera-divisio/equips.html]. «Vaig pensar que ho estava aconseguint, que tenia allò que somiava de petit», destacava ahir. De camí als vestidors, el mòbil era ple de missatges i trucades. Totes el felicitaven.

Maxi Villa va saltar a la gespa a l'onze titular. I això ja va ser massa per a ell, que confessa que «no m'esperava» anar convocat al partit de Copa. Per a aquest lateral dret que pot adaptar-se perfectament a la posició de carriler, ser a l'onze va ser tota una sorpresa. «Si quan vaig arribar em diuen que tat poc temps després ja he pogut debutar amb el primer equip en partit oficial, no m'ho crec», afirma. A l'hotel, dues hores abans del partit, Pablo Machín va fer la darrera xerrada tàctica i va anunciar l'onze. Maxi era un dels escollits. «Em va tractar com un jugador més, sense dir-mes res d'especial. Jo ja havia estat a Manchester fent l'estada, m'he entrenat amb el primer equip, i he jugat amistosos, i sé que tinc la confiança dels companys», subratlla l'uruguaià.

Ahir, a Twitter, explicava que després de 20 anys somiant-ho, li havia arribat el moment. «I sí, va ser com m'havia imaginat. Des de petit que somiava debutar a Primera. Ara per a mi és molt meritori haver-ho fet a la Copa. M'hauria agradat passar l'eliminatòria però no va poder ser. Ara tinc clar que soc molt jove i que haig de seguir treballant al Peralada per mirar de tenir més oportunitats», assenyala el defensa cedit pel Nacional. Maxi viu a

Girona amb Andrés Romero, un altre jugador uruguaià a prèstec al Peralada-Girona B per l'equip de Montevideo.

Durant la transmissió televisiva el comentarista, llegint el missatge d'un espectador, va revelar que Maxi Villa era el gendre de Sebastián «Loco» Abreu, un dels futbolistes uruguains més reconeguts que avui, amb 41 anys, segueix jugant a futbol a la segona divisió xilena. Maxi ho confirma. «Sí, és el meu sogre». La filla d'Abreu va estar a Girona fa algunes setmanes i té previst tornar el mes que ve per passar-hi les vacances de Nadal plegats, i és possible que s'hi quedi per més temps. A casa, per tant, «el futbol apareix a totes les tertúlies». Aquí, a banda del seu paisà i company de vestidor Andrés Romero, hi té un altre còmplice: Cristhian Stuani [http://www.diaridegirona.cat/tags/christian-stuani.html]. «Té molta experiència i aporta molt al primer equip. Quan vaig anar a l'estada a Anglaterra ja em va donar molts consells, i sempre està a sobre nostre per saber si ens falta alguna cosa o si ens pot ajudar», destaca.

Bambo, com Maxi, sempre havia somiat arribar al futbol d'elit. Practica aquest esport des dels 5 anys, quan va convèncer el seu pare, a Mataró, per poder-hi jugar. Allò li va servir també com a eina d'integració: «els meus millors amics els he fet amb el futbol. Sortíem de col·legi i ens anàvem a entrenar», recorda. Però sempre tenint clar que hauria d'estudiar i trobar una feina per viure, fins que estant al juvenil B del Cornellà, a Lliga Nacional, el Sampdoria el va trucar per anar-hi a fer una prova. Va ser el primer cop que es va plantejar seriosament poder ser un professional del futbol. I ara, en això està.

El central català confessa que «ara em proposo seguir treballant i gaudint del dia a dia. El meu present és al Peralada. Haig de ser conscient d'això i anar millorant. El primer equip és un premi que m'haig de guanyar al Peralada. Ganes me'n sobren, i no tinc cap pressa». Prové de l'equip sub-19 de la Sampdòria, i a Itàlia tambe va jugar amb el Mantova (Sèrie C). Diaby va arribar a Mataró amb 4 anys i va jugar amb diferents equips de futbol catalans abans de fer el salt. Amb contracte fins al 2019 amb el Sampdoria, només pensa a ajudar a la permanència del Peralada. La resta, ja vindrà.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/11/30/nit-que-mai-mes-oblidaran/882313.html?utm_source=rss